

GUSTÁV MURÍN

MAFIÁNI

**BORŽENSKÝ
KOLÁRIK
OKOLIČÁNY**

3

MARENČIN PT

Mafiáni III.

Gustáv Murín

Mafiáni III.

**Borženský
Kolárik
Okoličány**

MARENČIN PT

© Gustáv Murín, 2017
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2017
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Igor Vadovič, 2017
Cover photo © Natália Vadovičová, 2017
Layout © Marta Blehová, 2017
Jazyková úprava Viera Korbeľová
626. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-861-3

BORŽENSKÝ (1971) kontra
KOLÁRIK (1969 – 1999)

Píše sa rok 1997. Boss košického podsve-
tia Róbert Holub je na Černákov príkaz po
smrti. Holub za svojho života spájal svojou
autoritou dve navzájom sa nenávidiace
skupiny – na jednej strane to boli Karol
Karči Kolárik a Šani Horváth, na druhej
Štefan Fabián zvaný Fabo a Dušan Bor-
ženský alias Borža. Boli to dva navzájom
nezmieriteľné prístupy k mafiánskemu
životu. V dvojici Kolárik a Horváth bol ten
druhý notorický intrigán s nebotyčnými
ambíciami. A všetko riešili terorom. Tí
druhí dvaja, vedení Fabom, boli uvážlivejší
a chápali, že brutálny teror časom vyvolá
tvrdú odvetu, buď poškodených, alebo štá-
tu. Preto prišli s nápadom na CBS Secura,
cez ktorú by sa výpalníctvo legalizovalo.

Podobným smerom šli aj iné mafiánske skupiny – černákovci s CBS Security 3, CBS Júliusa Tótha Panda-Slovakia, či takáčovská CBS Vallis. Kým Holub žil, obe skupiny sa vyhýbali priamemu stretu. Po jeho smrti bolo odrazu všetko inak.

Borža ako sirota

Kolárik a Šani Horváth zradili svojho bossa Holuba a pomohli Černákovi vo vražednom pláne. Mali záľusk na to, čo boss nahonobil, a budúcnosť po jeho smrti si predstavovali ružovo.

Fabo s Boržom nasledovali Holuba do pasce nachystanej v bratislavskom hoteli Danube. Výsledkom bol koniec Holuba aj Fabu. Borža ušiel z miesta činu taxíkom až do Košíc. Tam sa skrýval a vyčkával. Naopak Kolárik s Horváthom mali hody – surovým nátlakom vytiahli hotovosť aj majetky od vdovy po Holubovi. Horváthovi vôbec nevadilo, že tak okrádal sestru svojej družky. Vytiahli aj peniaze z ľudí, u ktorých mal Holub uložené nemalé čiastky. A začali sa rozťahovať po celom teritóriu pôsobnosti bývalého bossa.

V kontraste s tým bol Borženský nezvykle pasívny. Na odpor, a aj to len v nimi ovládaných podnikoch, sa Kolárikovi s Horváthom stavali len skupiny okolo Dolyho

a Stojku. Borženský bol s obidvomi skupinami v kontakte, príležitostne ich podporoval, ale sám nijaké aktivity proti Kolárikovi s Horváthom nevyvíjal. Bez Faba sa cítil ako bezprizorný a na konfrontáciu s tými dvomi sa necítil.

Takto to po rokoch opísal v liste autorovi tejto knihy: „...bolo mi jasné, že keď dostali môjho najlepšieho kamaráta Faba, že mňa v krátkej dobe čaká to isté. Fabo to celé predpovedal... Horváth zaujal okamžite miesto pravej ruky Karola Kolárika a už dnes mi je jasné, že sa o to miesto zaslúžil tým, že úzko spolupracoval s M. Černákom a sýkorovcami na Holubovej likvidácii. Takže som bol pre Kolárika a Horvátha veľmi nepohodlný, najmä ako svedok. Preto som nepochyboval, že sa ma pokúsia nejako dostať.“

Kolárik preberá moc

Ešte nebol Holub pochovaný a Kolárik už zvolal do reštaurácie Modrá lagúna čudný kar. Nemalo sa tam smútiť, chcel sa tam vyhlásiť za nástupcu mŕtveho bossa. Tí, čo to nechceli pochopiť, dostali na mieste príučku. Takto to Márii Holubovej opísal zástupca Holuba v Prešove menom Maroš S.. Na „kar“ prišiel, ale hneď videl, že sa tam skôr niečo oslavuje a nesmúti. Nesadol si

k ostatným, objednal si kávu a pozeral, ako oni pijú na plné hrdlo a смеjú sa. Bolo mu jasné, že neprišiel k smútiacim priateľom.

Schyľovalo sa k nevyhnutnému konfliktu. Maroš S. to neskôr opísal takto:

„Karol ma zavolať k sebe. Kričal, hej, poď sem. Šiel som k nemu a on začal: ja som tu boss, mňa budeš počúvať, rozumel si?

Ja som mu povedal, že si nemyslím, že práve teraz je vhodný čas na takýto rozhovor. Veď Róbert nie je ešte ani pochovaný.

Ešte som povedal Karčimu, že som mal len jedného priateľa a bossa, ktorého som počúval.

Tak skočili na mňa a začala sa bitka. Šani ma udrel zozadu bejzbalovou palicou po nohách tak, že som padol. Udrel s celou svojou silou. Svine skurvené, začali ma biť z každej strany. Kopali do mňa, keď som bol na zemi. Bili ma surovo, len som si chcel chrániť hlavu. V tom okamihu došla druhá rana palicou po ruke, zlomil mi ju.

Začal som kričať: Karol, moja žena vie, kde som išiel. Nevrátim sa domov a ste hotoví, tak ma nechali.

Pomohli, mi tam dvaja chlapci a odviezli rovno do nemocnice.“

Maroša S. zachránilo to, že mal rodinné vzťahy na kriminálke v Prešove.

Je pozoruhodné, že silná skupina Holu-

bových bojovníkov v Secure a v Prešove sa jednoducho neodhodlala vyhlásiť vojnu Kolárikovi so Šanim. K tým sa naopak do triumvirátu pridal bývalý Holubov pobočník Badó.

Spomínaný Maroš S. šiel po bitke v Modrej lagúne za Máriou Holubovou na Šváby, aby jej oznámil svoje rozhodnutie:

„Mariena, vieš, že Róbertov a Ivaniskov kamarát Cvrčko je v Amerike. Idem tam aj ja s rodinou. Zober Fabia, neváhaj a poď, začneme tam iný život. Tí psi sa, uvidíš, medzi sebou sami vyrobia.

Mariena, vieš, ja som bitkár, ale nie vrah, mám rodinu. Ak ostanem tu, čaká ma doživotné väzenie, lebo budem musieť Karola i Šaniho dať dole skôr, ako dajú oni mňa.“

Maroš S. odišiel za oceán a už sa nevrátil. Mária Holubová si ešte musela prejsť peklom, aby pochopila, a nakoniec aj ona so synom ušli do Nemecka.

Borža ale ostal.

Útok na Boržu

Hoci mal Borženský dostatok varovaní, že kolárikovci ho považujú za hrozbu, ktorú treba odstrániť, držal sa bokom.

Kolárik sa dostával do povedomia podsvetia po roku 1993, keď ukončil výkon trestu za ozbrojenú lúpež v jednom z košic-

kých klenotníctiev. Pred tým sedel za krádež v Poľsku. A začal rýchlu kariéru v skupine vtedajšieho bossa Róberta Holuba. Tam sa dali dokopy so Šaním Horváthom.

Borženského najbližší bol Fabián alias Fabo, mafián s nedokončeným vysokoškolským vzdelaním a manierami džentlmena. Ako športový strelec chodil na internátne športové gymnázium v Košiciach. Pre mnohých bol vtedy jednoducho kamoš, dobrý človek a nič nenasvedčovalo tomu, že sa raz vydá na dráhu mafiána. Keď zasväcoval Boržu do jeho úloh v bande, mohol pôsobiť ako napodobenina „muža cti“. Zároveň medzi ním a Fabom vzniklo v podsvetí nebyvalé priateľstvo. Preto sa tiež Borža riadil starosvetskou zásadou o mafiánskej cti. Fabovu smrť pri atentáte na Holuba potenciálnemu objednávateľovi Mikimu Černákovi nikdy neodpustil.

Fabo s Boržom nezapadali do skupiny aj preto, že tá sa od najvyššieho až po nižších skladala hlavne z Cigánov – Holub, Horváth, Badó, Szatmáry, Muszka, Oláh – a tí dvaja boli pre nich „biele svine“. A na cieľné urážky sú mafiáni zvlášť citliví.

Po násilnej smrti Holuba a Fabiána nemal Borža proti Kolárikovi veľké šance, lebo ten už dopredu uznal bystrického šéfa Černáka za capo di tutti capi a celý gang

Holubových sirôt podriadil jeho autorite. Mikuláš Černák sa neskôr dokonca stal krstným otcom Karčiho syna.

Karol Kolárik si s Černákom vybudoval také nadštandardné vzťahy, že v novembri 1997 strávili spolu aj s manželkami dovolenku na Kanárskych ostrovoch. Pridal sa aj Alexander Horváth, prezývaný Šani, pološvagor nebohého Holuba, čím v podstate odobril Holubovu popravu. Karči so Šaním sa zúčastnili aj na honosných oslavách 31. narodenín Mikiho Černáka, ktorému priviedli rovno pred banskobystriický hotel Lux ako dar bieleho koňa.

Karčimu sa tak podarilo ovládnuť teritórium aj napriek značnej nepopularite prameniacej z jeho brutálnych metód. V Košiciach zavládol teror najhrubšieho zrna. A Borža, ktorý nevedel zabudnúť na Fabovu vraždu, sa zrazu stal lovnou zverou. Napriek tomu sa nepodriadil.

Útok nastraženou výbušninou

Borža bol určený na odstrel. A ani sa veľmi neschovával. Sám o tom píše: „Z každej strany som počúval – ‚Ideš dole, Dušan, dávaj si pozor‘ – upozorňovali ma ľudia zo strany podnikateľov. Pod oveľa väčším tlakom bola moja družka, a hoci to zvládavala statočne, vedel som, že sa bojí. Smrť Faba

ňou veľmi otriasla, bol krstným otcom našej spoločnej dcéry.“

Ticho pred búrkou trvalo štyri mesiace. Začiatkom februára 1998, v najrušnejšom čase okolo 17.00, otriasol Staničným námestím v Košiciach mohutný výbuch. Nálož uložená v starom červenom žiguláku zle poničila fasádu železničnej stanice. Útok mieril na Dušana Borženského, jeho terénne auto parkovalo hneď vedľa a vyviazol len vďaka zhode náhod. Sám to neskôr už vo väzení opísal ako záchranu vďaka šťastnej náhode. Zazvonil mu totiž mobil a on poodišiel, lebo mu niečo rušilo signál. Borža o tom neskôr povedal (*Pravda*): „Explozia bola taká mohutná, že zdemolovala celú stanicu. Ja som zostal pri zmysloch, ale ohluchol som.“ Námestie pred stanicou bolo plné ľudí a iba zázrakom neprišli o život desiatky nevinných. Čudné na tom je, že krátko po výbuchu Borža videl na mieste činu Jána Tatiča. Tatič bol viac-menej vlk samotár, ale mal osobnú skúsenosť aj s kolárikovcami, aj s boržovcami. A teraz nepriskočil zranenému Boržovi na pomoc, ale rýchlo zmizol. Takto by sa mohol správať niekto, kto buď priamo odpálil nálož, alebo mal skontrolovať výsledok útoku. Dnes je zo zostrojenja pekelného náložu obvinený zabijak mafie Jozef Roháč.

Aby to nebolo jednoduché, Tatič sa napriek zákazu návštev neskôr dostáva k Boržovi, ktorý skončil v nemocnici. Boržu zrejme aj tento nečakaný prienik k jeho posteli na „priateľskú návštevu“ presvedčil, že tu nie je v bezpečí. Veľmi dobre si pamätal, že na nemocničnom lôžku dostrieli jeho bossa Holuba, aj keď ho strážili policajti. A nevládneho Boržu policajti nestrážili. Takto na to spomína: „Keď som sa po operácii brucha, hlavy a nôh prebral v nemocnici, zbadal som po otvorení očí kukláča. Preľakol som sa, až trhlo celým mojim telom. Kukláč priskočil ku mne a upokojoval ma ‚Klúd, Dušan, klúd, si v nemocnici po operácii,‘ a dodal: ‚Zavolaj si právnicka, lebo ťa prezentujú ako bossa a nie ako obeť zločinu.‘ Zrazu som bol boss a mafián, už nie iba Borža. O pár dní ma kukláči strážiť prestali, jednoducho ich vedenie polície stiahlo. Vedel som, čo to znamená, a aj to, kto je na výplatnej listine Kolárika. V hlave sa mi preháňali tie najhoršie scenáre mojej likvidácie – musím ujsť! A to som aj urobil. Z nemocnice mi pomohol ujsť Eči. Otvorené jazvy mi nedovoľovali poriadne chodiť, ale ujsť som musel. Okolo nemocnice jazdilo priveľa áut, ktoré mali čísla z iných miest. Pochopil som, pred čím ma intuícia tak varuje...”

Za pomoci priateľov sa tak už po pár dňoch dostal z nemocnice a začal sa skrývať. V liste miesto nešpecifikuje, píše, že ušiel „do hôr“.

Neskôr, počas procesu v roku 2009, obvinil z naplánovania tohto útoku osobne Holubovho pološvagra Šaniho Horvátha, ktorý bol v tých časoch na Kolárikovej a Černákovej strane. Ten sa bránil tým, že vtedy ani nebol na Slovensku. Borža mu odpovedal: „Odišiel si do Švédska iba preto, aby si si zabezpečil alibi, ale celý útok si zorganizoval a riadil osobne. Si chamtivý. Po Kolárikovej smrti si chcel vziať všetky peniaze z firmy Secura pre seba...“

Ten tvrdil opak: „Nikdy by som nešiel proti švagrovi. Do Švédska som ušiel pred Kolárikom a Ladislavom B.“

Šani sa vo Švédsku schovával len niekoľko týždňov, zjavne pre nezhody s tými dvomi o väčšie peniaze. Len čo si myslel, že je vzduch čistý (Kolárik bol na úteku a potom vo väzbe), vrátil sa. Lenže už na hraniciach ho zadržala polícia. Pri domovej prehliadke v byte jeho matky totiž policajti našli balíček výbušniny danubit. Ten dávali do súvislosti s výbuchom pred železničnou stanicou. Horvátha však nakoniec neobvinili, lebo jeho matka vypovedala, že si tento balíček u nej schoval Holub a Šani s tým

vraj nemá nič spoločné. Takéto rozprávky účinkujú však len na zvlášť empatických vyšetrovateľov či prokurátorov. V podsvetí vytáčky neplatia.

Šani na muške

Alexander Horváth zohral v krátkej histórii moderného košického podsvetia veľmi neblahú úlohu. Mal bezhraničné ambície obohatiť sa, a to najradšej brutálnym terorom. Nemohol konkurovať Róbertovi Holubovi, ktorý ako autičkár vo veľkom už stihol nabráť nielen pozoruhodný kapitál, ale s ním aj užitočné kontakty na mnohých dôležitých – od podnikateľov, cez policajtov, až po sudcov. Šani sa najskôr ponúkol na špinavú prácu, ktorá mu pri jeho viac ako 120 kilovej postave a surovej povahe išla najlepšie. Neskôr sa pokúsil dostať do priazne bossa tým, že sa vnútil do priazne sestry jeho ženy. Tá bola vydatá a mala aj syna z tohto manželstva. To Šanimu neprekážalo a urobil všetko pre to, aby ju podobrotky aj pozlotky otehotnel. A keď už bol takto „v rodine“, Holub, ktorý sa vrátil práve z väzby, už proti jeho prítomnosti nemohol veľa namietiť. Šani počítal s tradičnou súdržnosťou cigánskych rodín.

Takto sa vnútil Holubovi za dôverníka a začal splietať intrigy, ktoré spôsobovali

trvalé napätie v Holubovej bande. Zvlášť ostré spory mal s dvojicou verných kamarátov, Fabiánom a Borženským. A keďže nedokázal ani po dlhšom čase nahovoriť Holuba na ich odstránenie, prišiel na ešte jednoduchšie riešenie – odstránenie samotného Holuba! Na to sa spojil s Kolárikom, na ktorého prelanárení pracoval Mikuláš Černák už nejaký čas. Výsledkom bola likvidácia dovtedy neohroziteľného bossa Holuba na trikrát. Pri druhom pokuse po jeho boku padol verný Fabián.

Keď na Holuba v Košiciach na pumpe strieľali, on bol u jeho ženy ako prvý, zhrozený, čo sa deje. On chcel mať to, čo Holub. Bol presvedčený, že iní za neho urobia špi navú robotu s odstránením Holuba a jemu po ňom bezpráčne pripadne celý majetok. Ale to sa škaredo mýlil.

Ak sa Karči so Šaním zhodli na likvidácii Holuba, už pri delení jeho majetku došlo k prvým konfliktom. Šani si maľoval budúcnosť naružovo. Jeho heslo bolo – nerobiť a zarobiť. Okrem toho, čo ukradli Holubovej rodine, ostal tu podiel na mäsokombináte a bordel Evelyn. Ten bordel si vyhlíadal Šani, a už sa videl, ako tam každý večer vysedáva a len kasíruje za snaživé radodajky. To sa ale nepáčilo Karčimu a ani Mikimu Černákovi. Ten druhý si za

svoju krvavú robotu pýtal permanentnú vďačnosť. Teraz boli Kači so Šanim jeho kone a za to, že sa mohli rozťahovať najmä v Košiciach, chcel Černák pravidelný bossovský podiel. Taký mesačne odvádzali Fabo s Boržom predtým Holubovi. A Karčimu so Šanim neskoro došlo, že len vliezli do nového chomúta. A kde mali brať na podiel bossovi Černákovi, keď vedeli len míňať? To bol koniec mafiánskeho bratstva Kolárika s Horváthom.

Šani sa nevzdával. Vedel, že Kolárik je na Prešov krátky. Nikto ho tam nepoznal. Naopak, Šani tam už skôr robil Holubovho emisára a príležitostne vyberal výpalné. A podľa jeho obmedzeného parazitného myslenia tu mohol aj naďalej najľahšie ryžovať. Z dohľadu Kolárika, na svojom.

Lenže časy sa menia. Šani bol v Prešove na to ryžovanie sám. Vie sa, že Holub s Fabom v rámci očakávania mafiánskej vojny kúpili kvalitnú odstreľovaciu pušku. Ale už sa nevie, kde po ich smrti skončila. Bol by to teda veľký paradox, keby ich aj pomstila.

Večer 8. 3. 1998 vychádzal Alexander Horváth z nočného disco-baru Viktória v Prešove. Bol tam zasa otravovať, že chce výpalné. Dokonca mal zálusk na celý podnik. Zaznela jediná rana, a brutálny mafián padol. Guľka z guľovnice ho zasiahla do pravého boku,